

И вървя, и вървя, и достигамъ опушени фабрики ;
мочерѣли кожии димъ развѣватъ въ безброй знамена,
съсь лопати работници още топла сгурия изкарватъ ;
вѣе миризъ на пепель, на разложена киселина.

Мрачни сгради редятъ се, съсь изтъркани букви наичени :
„фабрика за масла“, „шоколадъ“, „порцеланъ и фаянсъ“ ;
отъ презорнитѣ мръсни гледатъ блѣди лица на момичета,
вентилатори виятъ, камионитѣ сѣкашъ сж въ трансъ.

Като прѣснато стадо по двороветѣ дизели пѣшкатъ,
и моторенъ трионъ изпищява отъ време на време.
Побледиѣлото слънце се издига страховно надъ кщитѣ,
но следъ малко се скрива, отъ неспирния шумъ оглушено.

